

جنبش دانشجویی چه باید باشد که نیست؟

ر. راسخ

Renowa1000@aol.com

اول- این جنبش علی رغم طرح تمام شعارهای رادیکال، نتوانسته از صحن دانشگاهها و مراکز آموزشی خارج شده و با اعتراضات طبقه کارگر بمثابه یک طبقه تعیین کننده اجتماعی پیوند بخورد. علت را باید در مانور تشکلات مختلف دانشجویی رژیم در جهت کانالیزه کردن این اعتراضات از طرفی، و بد بینی اقشار و طبقات ذینفع اما نظارگر از طرف دیگر، جستجو نمود.

دوم- جنبش دانشجویی تا زمانی که در میدان رژیم بازی می کند، یک جنبش شکست خورده و عکس العملی است. اعتراضاتی که از سال 1378 در پی بستن روزنامه سلام آغاز شد و اعتراضات کنونی که در رابطه با حکم اعدام هاشم آغاچری (یکی از بنیانگذاران رژیم اسلامی) صورت گرفت علی رغم ایجاد بستر مناسب برای نزدیکی گرایشات رادیکال دانشجویی، فاقد یک برنامه مشخص است. این جنبش همزمان با موج اعدامهای دیگری که در طی ماه های اخیر صورت گرفته، هیچ گونه واکنش مستقیمی از خود نشان نداده و صرفاً به حالت تدافعی منتظر استفاده از شرایط مناسب بوده است.

سوم - نبود یک تشکل مستقل سراسری دانشجویی، امروز بیشتر از هر روز دیگر، ملموس تر احساس می شود. تشکلی که رادیکال ترین و آگاه ترین اقشار دانشجویان را در بر دارد و در جریان رویدادهای اعتراضی می تواند سیاهستهای به دور از ممانعت را با رژیم در دستور کار خود قرار داده و حرکات اعتراضی را به سرعت از غالب چند شهر بزرگ به سراسر کشور بسط دهد. بدون تردید با وجود استبداد عنان گسیخته حاکم بر ایران، نوع این تشکیلات نمی تواند علنی باشد چرا که در معرض شناسایی پلیس سیاسی رژیم قرار گرفته و در عرض مدت کوتاهی سرکوب و نابود می شود. شرایط مادی، تجربیات مبارزاتی و ضرورتهای اجتماعی ایجاب می کند که تشکیلات مستقل دانشجویان، بصورت نیمه علنی و مخفی به آگاهی و مبارزه سیاسی دست زده و خود را برای شرایط ویژه آماده سازند.

چهارم- امروز قشر رادیکال دانشجویی خود به این نتیجه رسیده که اگر اعتراضات خود را صرفاً معطوف به خودش کند، بازنده قافیه خواهد بود. لذا گسترش اعتراضات از درون دانشگاهها به برون از آن، در دستور کار دانشجویان رادیکال و مبارز قرار گرفته است. ولی صرفاً رسیدن به این نتیجه نیز نمی تواند با وجود جلب اقشار بینابینی اجتماع، حرکت اعتراضی را به یک حرکت سرنگونی و استقرار یک حاکمیت مردمی سوق دهد. پیشگام جنبش دانشجویی از امروز باید علاوه بر سازماندهی خود برای ایجاد تشکل مستقل سراسری، در نظر و عمل با پیشرو کارگری که رهائی اش جدا از رهائی سایر اقشار اجتماعی نیست پیوند بخورد؛ شرکت دانشجویان مبارز در اعتصابات، تظاهرات، تجمعات کارگری و ایجاد پلتفرمهای بحثهای نظری-عملی با پیشرو کارگری، می توانند گام های اولیه را برای یک حرکت روبنده اجتماعی مهیا نماید.